

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

.....
appellanten,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 06/45199 en 06/45200 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 27 maart 2008 in de
gedingen tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 17 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2008, verzonden op 28 maart 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
lid van de enkelvoudige kamer

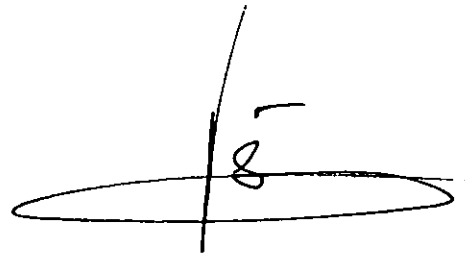
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 oktober 2008

218-587.

Verzonden: 21 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
 enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

fat
22/04-08

lwk 15/04-08

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
 j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/45199 en AWB 06/45200

V.nr.:

Inzake: , geboren op , eiser, en
 , geboren op , eiseres,
 mede ten behoeve van hun minderjarige kind , geboren op
 allen van Bosnische nationaliteit, verblijvende te
 tezamen te noemen: eisers,
 gemachtigde: drs. J.W. de Haan, juridisch medewerker bij de Stichting
 Rechtsbijstand Asiel te 's-Hertogenbosch,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
 Integratie, verweerder,
 gemachtigde: mr. H. Hanssen, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
 van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluiten van 17 augustus 2006 heeft verweerder de aanvragen van eisers van 9 maart 2006 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen. Op 15 september 2006 heeft de rechtbank de beroepschriften van eisers ontvangen.
2. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 7 februari 2008. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.
3. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eisers hebben - samengevat weergegeven - het volgende relaas aan hun aanvragen ten grondslag gelegd. Eisers zijn moslims, afkomstig uit de Republika Srpska in Bosnië-Herzegovina. Zij zijn hun land van herkomst ontvlucht vanwege de problemen die eisers daar hebben ondervonden van de zijde van Servische vluchtelingen. In december 2004 hebben eisers tijdens een avondje uit in een café ruzie gekregen. Eiseres is toen kwaad weggelopen en op straat lastig gevallen en aangerand door drie Servische mannen. Eiser is eiseres achterna gegaan en heeft haar gedeeltelijk ontbloomd aangetroffen. De mannen hebben eiser vervolgens mishandeld. Daarna zijn ze weggelopen. Eisers hebben hiervan geen aangifte gedaan omdat ze verdere problemen met de Serviërs wilden voorkomen. Onder de plaatselijke bevolking bevonden zich namelijk veel Servische vluchtelingen. Ook wilde eiseres niet dat het hele dorp op de hoogte zou raken van de gebeurtenissen. Eiseres heeft na deze gebeurtenissen last gekregen van psychische klachten en voelde zich niet prettig meer in haar land van herkomst. Verder was de financiële en sociale situatie van eisers in hun land van herkomst niet goed. Zij hadden

AWB 06/45199 en AWB 06/45200 inzake

2

geen goede woonruimte en het was lastig voor eiser om werk te vinden. Ook vreest eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden opgeroepen voor militaire dienst. Omdat negentig procent van de jongeren in de Republika Srpska Servisch is, zou eiser in militaire dienst één van de weinige moslims zijn. Om die reden verwacht hij problemen. In maart 2005 zijn eisers gaan samenwonen en in oktober 2005 zijn zij gehuwd. Op 1 maart 2006 hebben eisers, nadat zij voldoende geld bij elkaar hadden gespaard voor hun reis, hun land van herkomst verlaten.

III. OVERWEGINGEN

1. Tussen partijen is in geschil of eisers in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000.

2.1. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten, toegelicht in het verweerschrift van 29 januari 2008 en ter zitting, op het standpunt gesteld dat de gebeurtenissen in december 2004 niet kunnen leiden tot verlening van een verblijfsvergunning asiel. Daartoe heeft verweerder redengevend geacht dat niet is gebleken dat de autoriteiten in hun land van herkomst eisers geen bescherming zouden kunnen of willen bieden. Eisers hebben nimmer een poging ondernomen om bescherming te vragen en hebben niet aannemelijk gemaakt dat het op voorhand zinloos dan wel gevaarlijk is om de hulp van de autoriteiten in te roepen. Uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Bosnië en Herzegovina van 7 oktober 2003 blijkt dat het mogelijk is voor vrouwen om aangifte te doen van seksueel geweld of misbruik. Hoewel de autoriteiten eiseres niet preventief konden beschermen voor de gebeurtenissen in december 2004, betekent dit nog niet dat zij haar geen bescherming achteraf konden bieden door het opsporen, vervolgen en laten berechten van de daders. Nu eisers de autoriteiten niet van de betreffende gebeurtenissen op de hoogte hebben gesteld, is het bij voorbaat onmogelijk voor de autoriteiten om deze bescherming te bieden.

2.2. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt bij terugkeer naar zijn land van herkomst in militaire dienst te moeten. Niet gebleken is dat hij, ondanks het feit dat hij reeds enige jaren de dienstplichtige leeftijd heeft, ooit is opgeroepen voor het vervullen van militaire dienstplicht of voor een medische keuring. Bovendien heeft eiser nooit eerder problemen ondervonden vanwege militaire verplichtingen in zijn land. Daarnaast blijkt uit algemene informatie dat het leger sinds 1 januari 2006 is opgehouden te bestaan. Het nieuwe leger bestaat alleen uit beroepsmilitairen, reservisten en burgers die administratieve taken vervullen. Ook blijkt uit informatie van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 13 september 2005 dat Bosniërs die vanaf 1998 zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst de facto niet zijn opgeroepen voor militaire dienst en dat dit sowieso geen zin zou hebben gezien de geplande oprichting van een vrijwilligersleger en de geplande krimp van het leger. Eisers vrees de militaire dienstplicht te moeten vervullen leidt derhalve evenmin tot verlening van een verblijfsvergunning asiel, aldus verweerder.

3.1. Eisers hebben in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat niet is gebleken dat de autoriteiten hen geen bescherming kunnen of willen bieden. Het vragen van bescherming moet bij voorbaat zinloos worden geacht. Gezien de situatie in de Republika Srpska, zoals deze naar voren komt in de diverse overgelegde rapportages, de eerdere ervaringen van eisers en anderen en de corruptie bij de overheid, bestond er geen enkele kans dat de Servische politie bereid zou zijn eisers te helpen. Verweerder heeft zich voorts bij zijn standpunt ten onrechte gebaseerd op een ambtsbericht dat dateert van voor de gebeurtenissen in december 2004 en had daar recentere informatie aan ten grondslag moeten leggen.

3.2. Eisers menen verder dat het standpunt van verweerder dat eiser geen risico loopt te worden opgeroepen voor militaire dienst onvoldoende is gemotiveerd.

3.3. Ten slotte verwijzen eisers, in het kader van hun beroep op de c-grond, naar een overgelegd medische stuk, een brief van J.A.G. Somers, psychiater bij Stichting Centrum '45. Hieruit blijken de

AWB 06/45199 en AWB 06/45200 inzake

3

zware psychische klachten van eiseres, waarvoor zij sinds juli 2006 onder behandeling staat. Er is sprake van een direct en causaal verband tussen deze klachten en hetgeen haar in het land van herkomst is overkomen. Verweerder heeft ook in dit verband in de bestreden besluiten ten onrechte volstaan met een verwijzing naar de mogelijkheid van bescherming door de autoriteiten.

4.1. De rechtbank stelt vast dat verweerder niet twijfelt aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eisers over hetgeen hen in het land van herkomst is overkomen. Verweerder meent evenwel dat eisers geen geslaagd beroep kunnen doen op vluchtelingenstatus of artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, omdat zij hebben nagelaten bescherming te zoeken bij de autoriteiten, terwijl dat wel van hen mocht worden verwacht. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat eisers na de betreffende gebeurtenissen tot aan hun vertrek vanuit het land van herkomst geen problemen meer hebben ondervonden. De rechtbank volgt verweerder in dit standpunt. Hoewel de persoonlijke redenen die eisers naar voren hebben gebracht om af te zien van het intrekken van bescherming begrijpelijk zijn en uit de overgelegde stukken inderdaad kan worden afgeleid dat vanwege de slechte veiligheidssituatie en etnische spanningen in de Republika Srpska het verkrijgen van bescherming lastig zou kunnen zijn, vormt dit onvoldoende grond voor het oordeel dat van eisers niet verwacht mocht worden in ieder geval te trachten de bescherming van de autoriteiten te verkrijgen. Eisers hebben onvoldoende aannemelijk gemaakt dat een dergelijke poging tot het verkrijgen van bescherming bij voorbaat zinloos of gevaarlijk moet worden geacht. Uit de door eisers aangehaalde en overgelegde stukken kan dit immers niet worden afgeleid.

4.2. De rechtbank is voorts van oordeel dat hetgeen eisers naar voren hebben gebracht over de militaire dienstplicht van eiser, onvoldoende is om afbreuk te kunnen doen aan het standpunt van verweerder hierover in de bestreden besluiten. Gezien eisers leeftijd en de ontwikkelingen rond het leger in Bosnië-Herzegovina heeft verweerder terecht geconcludeerd dat niet aannemelijk is gemaakt dat eiser daadwerkelijk zal worden opgeroepen voor militaire dienst.

4.3. Verweerder heeft zich ten slotte in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers niet in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning wegens klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit hun land van herkomst. In dat verband wordt allereerst vastgesteld dat verweerder de verklaringen van eisers over de gebeurtenissen in het land van herkomst geloofwaardig heeft geacht. Voorts heeft verweerder aan eisers in dit kader, anders dan zij ter zitting hebben gesteld, het tijdsverloop tussen deze gebeurtenissen en hun vertrek uit het land van herkomst niet tegengeworpen. Niet in geschil is derhalve dat sprake is geweest van traumatiserende gebeurtenissen. Een causaal verband tussen deze gebeurtenissen en de psychische klachten van eiseres hoeft derhalve in zoverre verder niet aannemelijk te worden gemaakt.

4.4. Nu de Servische mannen die verantwoordelijk zijn voor de gebeurtenissen in december 2004 niet onder één van de categorieën bedoeld in het traumabeleid vallen en, gezien hetgeen hiervoor onder 4.1 is overwogen, bovendien geen sprake is van een groepering waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden, heeft verweerder reeds om die reden kunnen concluderen zij geen geslaagd beroep kunnen doen op het traumabeleid. Het beroep op het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard is voorts op geen enkele wijze nader onderbouwd of gemotiveerd, zodat verweerder ook hierin geen grond heeft hoeven zien tot verlening van een verblijfsvergunning over te gaan.

5. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat verweerder op goede gronden heeft afgezien van verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000. De bestreden besluiten kunnen derhalve de rechterlijke toets doorstaan en de beroepen zullen daarom ongegrond worden verklaard.

6. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/45199 en AWB 06/45200 inzake I

4

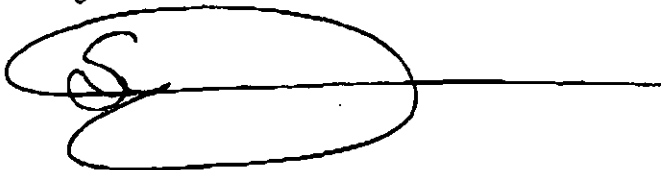
IV. BESLISSING

De rechtbank

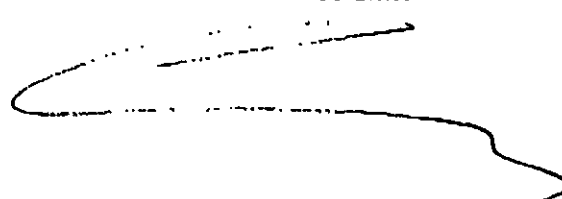
verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.S. Crince le Roy, rechter, in tegenwoordigheid van mr. S. Slijkhuis, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 27 maart 2008.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **28 MAART 2008**

Conc.: SaS
Coll: *LF*
D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSGERECHTSHOF BANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Spinhuiswal 2
5211 JG 'S-HERTOGENBOSCH
Postbus 1308
5200 BJ 'S-HERTOGENBOSCH
tel. 073 - 6158800
fax 073 - 6158809
www.rechtsbijstandasiel.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 APR 2008	
ZAAKNR.	3008 1
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax: 070-3651380

mr. T. Arts
jurist

Totaal: 25 pagina's

mr. E.C. Sluiter
jurist

Hoger Beroepschrift

mw. mr. S.E.B. den Boer
advocaat

'S-HERTOGENBOSCH, 24 april 2008

mw. mr. H.W. Costermans
jurist

Betreft :
Geboren :
Nationaliteit : Bosnië-Herzegovina
IND-nummer : 0603.09.0476
Proc.nummer : Awb 06/45199 en Awb 06/45200

mw. mr. I. van den Elshout
advocaat

mw. mr. E.L. Garnett
advocaat

drs. J.W. de Haan
jurist

Geachte heer, mevrouw,

mw. mr. J.M. Landsman
jurist

mw. mr. A.A. Douw
jurist

mr. A.F.J. Lemmens
jurist

geboren op (appellant), en geboren op (appellante), te dezer zake woonplaats kiezende te Den Bosch, Spinhuiswal 2, ten kantore van de Stichting Rechtsbijstand Asiel, waarvan de jurist drs. J W de Haan verklaart tot het indienen van het onderhavige appelschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn (bijlage 1).

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA die is geopend bij de Afdeling bestuursrechtspraak.

Dat appellanten hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de uitspraak van de rechtbank te Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (verder: de rechtbank) (bijlage 2), gedateerd op 27 maart 2008 en verzonden per post op 28 maart 2008.

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellanten zijn van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Dit zal in het hieronderstaande nader worden toegelicht. Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellanten derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000. Gezien het beleid van de Staatssecretaris en de verkeerde toetsing door de rechter, zal behandeling van dit hoger beroep bijdragen aan de rechtsvorming alsmede rechtsbescherming in Nederland.

Procedure

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Op 9 maart 2006 hebben appellanten een verzoek om toelating als vluchteling ingediend. Op 5 juli 2006 is een voornemen tot afwijzen van het asielerzoek van appellanten uitgebracht en op 17 augustus 2006 is een negatief besluit in de asielerprocedures van

Stichting Derdengelden
Rechtsbijstand Asiel
Arnhem
rek: 96.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

appellanten genomen. Op 7 februari 2008 zijn de zaken gevoegd behandeld op de zitting en op 27 maart 2008 heeft de rechtbank een negatief oordeel geslagen.

Appellanten kunnen zich niet met de uitspraak verenigen en zullen hierna de grieven en toelichting formuleren.

Griev

In samenhang lezend heeft de rechtbank de volgende punten tot kern van haar uitspraak gemaakt.

De rechtbank heeft op pagina 3 onder rechtsoordeel 4.1 en verder van de uitspraak overwogen dat: *'De rechtbank stelt vast dat verweerder niet twijfelt aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eisers over hetgeen hen in het land van herkomst is overkomen. Verweerder meent evenwel dat eisers geen geslaagd beroep kunnen doen op vluchtelingenstatus of artikel 3 van het EVRM, omdat zij hebben nagelaten bescherming te zoeken bij de autoriteiten, terwijl dat wel van hen mocht worden verwacht. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat eisers na de betreffende gebeurtenissen tot aan hun vertrek vanuit het land van herkomst geen problemen meer hebben ondervonden. De rechtbank volgt verweerder in dit standpunt. Hoewel de persoonlijke redenen die eisers naar voren hebben gebracht om af te zien van het inroepen van bescherming begrijpelijk zijn en uit de overgelegde stukken inderdaad kan worden afgeleid dat vanwege de slechte veiligheidssituatie en etnische spanningen in de Republika Srpska het verkrijgen van bescherming lastig zou kunnen zijn, vormt dit onvoldoende grond voor het oordeel dat van eisers niet verwacht mocht worden in ieder geval te trachten de bescherming van de autoriteiten te verkrijgen. Eisers hebben onvoldoende aannemelijk gemaakt dat een dergelijke poging tot het verkrijgen van bescherming bij voorbaat zinloos of gevaarlijk moet worden geacht. Uit de door eisers aangehaalde en overgelegde stukken kan dit immers niet worden afgeleid.'*

Op pagina 3, rechtsoverweging 4.4, overweegt de rechtbank dat: *'Nu de Servische mannen die verantwoordelijk zijn voor de gebeurtenissen in december 2004 niet onder een van de categorieën bedoeld in het traumabeleid vallen, en gezien hetgeen hieronder 4.1 is overwogen, bovendien geen sprake is van een groepering waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden, heeft verweerder reeds om die reden kunnen concluderen dat zij geen geslaagd beroep kunnen doen op het traumabeleid. Het beroep op het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard is voorts op geen enkele wijze nader onderbouwd of gemotiveerd, zodat verweerder ook hierin geen grond heeft hoeven zien tot verlening van een verblijfsvergunning over te gaan.'*

Naar mening van appellanten raken bovengenoemde twee rechtsoverwegingen de kern van de procedure en miskent de rechtbank hiermee de argumenten die (namens) appellanten van meet af aan zijn aangegeven en waar verweerder niet voldoende gemotiveerd op is ingegaan. Om die reden kunnen appellanten zich dan ook niet met de uitspraak verenigen en hiertegen richten de grieven zich.

Aanvulling en toelichting op de grieven

Grief 1

De eerste grief heeft betrekking op de overweging van de rechtbank zoals weergegeven onder rechtsoverweging 4.1 van de bestreden uitspraak. Gelet op hetgeen is aangevoerd, besproken tijdens de zitting en gelet op de argumenten die verweerder in eerste instantie heeft aangevoerd heeft de rechtbank nimmer tot deze conclusie kunnen komen.

Toelichting op de grief:

De rechtbank concludeert, terecht, dat over de geloofwaardigheid van de verklaringen van appellanten geen punt van discussie bestaat. Kern van de vraag derhalve is of van

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

appellanten geverg'd kon worden een op voorhand zinloze en kansloze aangifte te doen over hetgeen appellante is overkomen, bij juist die mensen die tot de bevolkingsgroep behoren van dezelfde etnische afkomst als de daders.

In het bestreden besluit en ter zitting heeft verweerder verwezen naar een algemene passage uit een verouderd ambtsbericht inzake Bosnië van 7 oktober 2003 en waaruit blijkt dat er de (formele) mogelijkheid bestaat tot het doen van aangifte van seksueel geweld/misbruik. Deze enkele passage in het algemene ambtsbericht is voor de Staatssecretaris en rechtbank voldoende geweest om het feit dat appellanten geen (op voorhand zinloze) poging tot aangifte hebben gedaan fataal tegen te werpen. Hiermee hebben de Staatssecretaris juist de kern van het asielrelaas van appellante miskend.

Appellante heeft van meet af aan, al tijdens haar nader gehoor, aangegeven dat hetgeen haar is overkomen, plaatsvond op het moment dat appellante zestien jaar oud was. Uit angst en schaamte heeft appellante aan niemand durven vertellen at er precies gebeurt is. Juist om de eigen familie die al in een bijzonder slechte positie verkeerde te beschermen heeft appellante de details van wat haar is overkomen voor zich gehouden. Zelfs de echtgenoot van appellante, appellant, weet tot op de dag van vandaag niet wat er precies is gebeurt.

Waar het dus op neer komt is dat de Staatssecretaris en de rechtbank van een zestienjarig meisje dat slachtoffer is geworden van de meest intense vorm van geweld die een vrouw kan overkomen, aangifte gaat doen bij autoriteiten die juist behoort tot dezelfde etnische groep als die waartoe de daders behoren. Appellante zelf heeft al in haar nader gehoor getracht aan te geven dat dit feitelijk niet van haar geverg'd kon worden. Ook de gemachtigde(n) hebben dit van meet af aan uiteengezet en hier is door de Staatssecretaris in weerwil van haar eigen beleid (gender gerelateerd geweld) niet of ternauwernood op ingegaan. Het enkel verwijzen naar een passage uit een algemeen ambtsbericht is naar overtuiging van gemachtigd onvoldoende om een gemotiveerd beroep op de bijzondere omstandigheden

In het aanvullend beroepschrift van 27 december 2007 is het standpunt dat bescherming vragen / aangifte doen, bij de Servische politie nog eens nader toegelicht met overlegging van passage uit recente rapporten van 2007 (bijlagen 1 tot en met 3) waaruit eenduidig spreekt dat de Servische politie in Republika Srpska niet optreedt ten gunste van Moslims die aangifte wensen te doen tegen wandaden van Servische kant. In de rapportages wordt benadrukt dat dit probleem(het weigeren op te treden) juist en met name speelt in het Oosten van Bosnië, het gebied waar appellanten vandaan komen.

Niet valt in te zien dat en waarom de rechtbank tot het oordeel heeft kunnen komen dat van appellanten verwacht kon worden in ieder geval te trachten bescherming van de (Servische) autoriteiten te krijgen, terwijl uit rapportages die van recenter datum (namelijk 2007) zijn dan het algemeen ambtsbericht uit 2003 waar de Staatssecretaris zich op baseert blijkt dat het trachten aangifte te doen / bescherming te vragen wel degelijk op voorhand zinloos is. Uit de bijlage 3 jurisprudentie van de Afdeling zelf blijkt dat las er gemotiveerd wordt aangevoerd dat het doen van aangifte/ vragen om bescherming zinloos is, er niet volstaan kan worden met een enkele weerlegging van die stelling (al dan niet onder verwijzing naar een verouderd algemeen ambtsbericht).

De rapportages waar appellanten zich op beroepen zijn opgesteld aan de hand van ervaringen van Moslims uit het Servische deel van Bosnië (Republika Srpska) en het is dan ook juist vanwege deze situatie dat in het handboek van de UNHCR (paragraaf 43) nadrukkelijk is opgemerkt dat " *These considerations need not necessarily be based on the applicant's own personal experience. What, for example, happened to his friends and relatives and other members of the same racial or social group may well show that his fear that sooner or later he also will become a victim of persecution is well-founded. All these factors, e.g. a person's character, his background, his influence, his wealth or his outspokenness, may lead to the conclusion that his fear of persecution is "well-founded."*

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Het is dan ook volstrekt niet te begrijpen dat de rechtbank op basis van de feiten en omstandigheden die door appellanten zijn aangevoerd, en die door rapportages van recente datum zijn onderbouwd tot de overweging komt dat uit de door eisers aangehaalde en overgelegde stukken niet zou blijken dat het vragen van bescherming op voorhand zinloos zou zijn. De uitspraak van de rechtbank Amsterdam is om deze reden dan ook tevens in strijd met artikel 3:2 Awb genomen.

Grief 2

De tweede grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank zoals weergegeven in rechtsoverweging 4.4 dat de Servische mannen die verantwoordelijk zijn voor de gebeurtenissen in december 2004 niet onder een van de categorieën bedoeld in het traumatabeleid zouden vallen. Tevens richt deze grief zich tegen het oordeel dat het beroep op het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard op geen enkele wijze nader onderbouwd of gemotiveerd zou zijn.

Toelichting op de grief.

Uit de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc C2/4.2.3) valt onder *e* af te leiden dat de gebeurtenis waar appellante slachtoffer van is geworden direct onder het traumatabeleid valt. De rechtbank heeft (terecht) onder rechtsoverweging 4.3 geoordeeld dat het causaal verband tussen de gebeurtenis in het verleden en de vlucht van appellanten uit Bosnië naar Nederland niet bestreden wordt, hiertegen is door verweerder geen hoger beroep ingesteld, zodat dit uitgangspunt rechtens vast staat.

Uit de nadere uitwerking van het traumatabeleid (Vc C2/4.2.4) volgt dat de handelingen moeten zijn verricht van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden.

Het staat vast dat de Servische mannen waar het in deze procedure om gaat behoren tot de omschrijving in de nadere uitwerking *groepering waartegen de overheid niet willens is bescherming te bieden*. De mannen in kwestie behoren tevens tot de etnische groep in het deel van het land van herkomst dat daar tot de etnische meerderheid behoort en de macht uitoefent. Het uitgangspunt van de rechtbank, onder verwijzing naar haar oordeel zoals weergegeven in rechtsoverweging 4.1, dat geen sprake is van een groepering waartegen de overheid niet willens is bescherming te bieden is niet gemotiveerd. Als al wordt uitgegaan van de fictie dat appellanten in staat zouden zijn geweest aangifte te doen / bescherming te vragen, dan is hiermee niet op een lijn vast te stellen dat hiermee dus vast komt te staan dat die overheid dus ook willens is bescherming te bieden. Juist uit de eerder genoemde bijlagen 1 tot en met 3 van de brief van 27 december 2007 spreekt juist een beeld dat de Servische overheid niet willens is ten behoeve van de etnische Moslim minderheid in het Servische deel van Bosnië op te treden.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte een te 'enge' uitleg over de toepasbaarheid van het traumatabeleid in deze casus gegeven. Bovendien is ongemotiveerd door de rechtbank geoordeeld dat de enkele fictie van het kunnen doen van een verzoek om bescherming ook in zal houden dat die bescherming daadwerkelijk geleverd zal worden. Appellanten hebben de stelling dat niet van deze fictie kan worden uitgegaan met stukken onderbouwd terwijl de beoordeling van de Staatssecretaris exclusief beperkt is gebleven op onderbouwing uit een verouderd ambtsbericht uit 2003.

Uit jurisprudentie van de Afdeling (bijlage 4, r.o. 2.4 en verder) blijkt dat het onderdeel 'groepering waartegen de overheid niet willens is bescherming te verlenen' vol getoetst kan en dient te worden door de rechtbank. Aangezien in deze casus geen vestigingsalternatief wordt tegengeworpen is dan ook onbegrijpelijk dat de rechtbank zonder meer de Staatssecretaris heeft gevolgd in haar oordeel dat gebaseerd is op een verouderd ambtsbericht, zonder, gemotiveerd, aan te geven op welke grond de stukken van recentere datum uit 2007 ter zijde kunnen worden geschoven. Appellante heeft dan ook terecht een

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

beroep op het traumatabeleid gedaan en dit is ten onrechte en op onjuiste gronden afgewezen.

Juist uit het relaas van appellante, de bijzondere omstandigheden die appellante zelf heeft aangevoerd zoals de jonge leeftijd en het onvermogen bescherming te kunnen vragen, juist weer vanuit het gegeven dat ook de directe familie van appellante niet op de hoogte is (geraakt) van de aard en ernst van de gebeurtenis, brengt met zich mee dat er sprake is van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard. Deze bijzondere omstandigheden zijn door appellante zelf van meet af aan aangevoerd en ten onrechte is hier op geen enkele wijze rekening mee gehouden.

De punten die namens appellanten zijn aangevoerd zijn dan ook in strijd met artikel 3:2 Awb ongemotiveerd en voor zover gemotiveerd, onjuist gemotiveerd, door rechtbank terzijde geschoven.

Conclusie

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellanten in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens menen appellanten dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoeken appellanten uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend,

drs. J.W. de Haan, bepaaldelijk ge(vol)machtigde